

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Reného Fischera a soudkyň JUDr. PhDr. Aleny Novotné, Ph.D. a Mgr. Halky Hovorkové ve věci

žalobce: **JUDr. Michal P.**, narozen
bytem xxx, xxx,
zastoupen advokátem JUDr. Ludvíkem Ševčíkem ml.,
sídlem v Brně, Koblížná č. 19,

proti žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
se sídlem v Praze 2, Vyšehradská 16,
za níž jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových,
sídlem v Praze 2, Rašínovo nábřeží č. 390/42,

o 3 099 395 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalobce a žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 20. 12. 2019, č. j. 31 C 135/2016-211, ve znění opravného usnesení ze dne 12. 5. 2020, č. j. 31 C 135/2016-238

takto:

- I. Odvolací řízení o odvolání žalované proti výroku I. rozsudku soudu I. stupně ze dne 20. 12. 2018 ve znění opravného usnesení ze dne 12. 5. 2020 se **zastavuje**.
- II. Rozsudek soudu I. stupně ze dne 20. 12. 2018 ve znění opravného usnesení ze dne 12. 5. 2020 se ve výrocích II., III. a IV. **potvrzuje**
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Soud I. stupně rozhodl napadeným rozsudkem ze dne 20. 12. 2019, ve znění opravného usnesení ze dne 12. 5. 2020 (dále jen pro stručnost rozsudek soudu I. stupně – pozn. odvolacího soudu) tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci 288 400 Kč s úroky z prodlení z této částky od 23. 12. 2016

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

do zaplacení ve výši 8,05 % ročně do patnácti dnů od právní moci rozsudku (výrok I.), stran požadavku na zaplacení částky 2 810 995 Kč se zákonnými úroky z prodlení z této částky od 23. 12. 2016 do zaplacení žalobu zamítl (výrok II.), vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.) a konečně rozhodl, že náklady řízení státu uhradí každý z účastníků z 50% ve výši, o které soud rozhodne samostatným rozhodnutím (výrok IV.).

2. Takto rozhodl o žalobě na náhradu škody a nemajetkové újmy vzniklé žalobci v souvislosti s jeho nezákonným trestním stíháním uplatněnou v režimu zákona o odpovědnosti státu za škodu způsobenu výkonem veřejné moci č. 82/1998 Sb. (dále také jen „OdpŠk“). Soud I. stupně po provedeném dokazování učiněném zejména ze spisu Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 4 T 17/2016, zjistil, že žalobce byl dne 10. 4. 2013 byl obviněn usnesením Policie ČR č. j. UOOZ-1928/TČ-2012-290010, ze spáchání zvláště závažného zločinu zbavení osobní svobody podle § 170 odst. 1, 3 písm. a), b) trestního zákoníku č. 40/2009 Sb. (dále TZ) a zvláště závažného zločinu podvodu dle § 209 odst. 1, 5 písm. a) TZ. Na základě změny právní kvalifikace, byl žalobce od 24. 8. 2015 nadále stíhán pro spáchání přečinu zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 2 al. 1 TZ spáchaného formou spolupachatelství. Na základě usnesení policejního orgánu ze dne 17. 9. 2015 byla trestní věc podezření ze spáchání závažného zločinu zbavení osobní svobody podle § 170 odst. 1,3 a), b) TZ vyloučena k samostatnému projednání pod sp. zn. UOOZ-2174/TČ-2015-290010 a následně skončila odložením. V rámci trestního řízení vykonal žalobce vazbu od 9. 4. 2013 do 16. 5. 2013. Žádal náhradu nemajetkové újmy ve výši 2 943 000 Kč a za výkon vazby náhradu 57 000 Kč. Pro přečin zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 2 al. 1 TZ byla u Obvodního soudu pro Prahu 2 na žalobce a jeho spoluobviněné podána obžaloba. Trestní řízení vedené proti žalobci trvalo od 10. 4. 2013 do 25. 4. 2018, tedy 5 let do právní moci zprošťujícího rozsudku. Nárok na náhradu újmy za nepřiměřenou dobu řízení žalobce neuplatnil. Skutková zjištění prvostupňový soud uvedl zejména pod body 5. – 7. odůvodnění svého rozsudku, na které odvolací soud plně odkazuje.
3. Soud I. stupně uznal základ nároku na peněžité odškodnění za oprávněný. Co se týče výše odškodnění, vyšel ze srovnání s jinými případy z judikatury Nejvyššího soudu ČR. Posouzením kritérií, kterými jsou dle rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 11. 1. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2357/2010 a) povaha trestní věci, b) celková délka řízení a c) následky v osobní sféře žalobce, dospěl soud I. stupně k přiměřené výši odškodnění. Za první fázi trestního řízení (2 roky a 4 měsíce), kdy byl žalobce obviněn ze zvláště závažného zločinu zbavení osobní svobody a další, za které mu hrozil trest odnětí svobody v sazbě od 8 do 16 let, mu soud I. stupně přiznal náhradu ve výši 230 000 Kč. Za druhé období (2 roky a 8 měsíců), kdy po změně kvalifikace byl obviněn a posléze obžalován z přečinu zkreslování údajů o stavu hospodaření se sazbou 2 roky, byla žalobci přiznána částka 20 000 Kč s ohledem na to, že ve zprošťujícím rozsudku je uvedeno, že jeho jednání lze z ryze formálního pohledu posoudit jako naplnění skutkové podstaty přečinu podvodu podle § 254 odst. 2 alinea první TZ. Za vazbu soud I. stupně přiznal náhradu ve výši 38 400 Kč, 1 200 Kč denně za prvních 14 dní vazby a 900 Kč denně za dalších 24 dní vazby. Žalobce neprokázal, že mu v době vazby ušel zisk z jeho živnostenského podnikání v oboru činnost ekonomických poradců ve výši 99 395 Kč. Celkem soud I. stupně přiznal náhradu ve výši 288 400 Kč s příslušenstvím a ve zbývající části žalobu zamítl.
4. O nákladech řízení účastníků rozhodl podle § 142 odst. 2 o. s. ř. Vyšel z toho, že úspěch obou účastníků v řízení byl stejný – žalobce byl úspěšný ohledně obou nároků na náhradu nemajetkové újmy a žalovaná ohledně nároku na náhradu škody. Soud I. stupně svůj závěr o tom, že oba účastníci byli v řízení stejně úspěšní, odůvodnil s odkazem na usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 5. 2. 2014, sp. zn. 30 Cdo 2707/2013. Výrok o nákladech řízení státu odůvodnil § 148 odst. 1 o. s. ř.

5. Proti rozsudku podali odvolání oba účastníci.
6. Žalobce se odvolal proti výrokům II. až IV. rozsudku a uplatnil především odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř. Nesouhlasil s rozdělením trestního stíhání na dobu do data změny právní kvalifikace dne 24. 8. 2015, neboť se o této změně dozvěděl až z podané obžaloby dne 21. 1. 2016. Skutek, pro nějž byl stíhán, zůstal nezměněn, a proto se žalobce cítil být ohrožen sazbou 8 až 16 let po celou dobu trestního stíhání. Dále odvolatel namítl, že soud nedostatečně hodnotil povahu trestného činu, i když sám uvedl, že jde o jeden z nejzávažnějších trestních činů, s nímž je spojeno morální odsouzení, znásobené výraznou medializací. Namítl, že soud I. stupně dostatečně nehodnotil ani délku trestního řízení, přičemž toto kritérium je provázáno s dopadem do osobnostní sféry žalobce. K dalším okolnostem vzniku nemajetkové újmy dále zařadil spekulaci orgánů činných v trestním řízení a anonymní email, na základě čehož byl žalobce obviněn. Medializace případu žalobce zasáhla, jako pachatel byl identifikován. S odkazem na informaci od Policie ČR média uvedla, že únosci manželský pár, přičemž paní byla gravidní, zadržovali na neznámém místě, mučili, usmrtili a uschovali jejich těla. Jako podezřelý z trestného činu je uveden xxxletý právník Michal P. z xxx U žalobce došlo k újmě subjektivní, spojené s pocity frustrace, stresu, nejistoty a také objektivizovaný zásah do práva na ochranu soukromého a rodinného života a na zachování dobré pověsti a osobní cti. Pokud se úvaha soudu I. stupně opírala o srovnávaná rozhodnutí, kde bylo odškodnění v obdobné výši přiznáno za nezákonné trestní stíhání v trvání jednoho roku pro trestný čin pohlavního zneužití, odvolatel s tím nesouhlasil s odkazem na rozdílnou délku řízení a rozdílnost hrozící trestní sazby (ve srovnávaných případech to byla sazba 2 až 10 let). Argumentoval rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 3. 7. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4280/2011, podle nějž při stanovení náhrady za nemateriální újmu způsobenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným rozsudkem o vině, je nutno vycházet z presumpce nevin, nelze znovu posuzovat otázku viny ani zohlednit pochybnosti o spáchání předmětného skutku. Soudu I. stupně dále vytkl pochybení při určení výše nemajetkové újmy ve srovnávaných případech. V této souvislosti žalobce odkázal na četnou judikaturu Nejvyššího soudu ČR, kterou označil. Odvolatel dále nesouhlasil s výší odškodnění za vazbu. V jeho případě odvolací soud vazbu označil za zbytečnou, pro žalobce znamenala hluboký zásah do jeho základních práv. Soud I. stupně pracoval s doporučeným rozmezím náhrady 500 až 1 500 Kč za jeden den vazby, přičemž tato sazba byla Nejvyšším soudem ČR stanovena již před osmi lety. Odvolatel měl, za to, že prokázal daňovým přiznáním za rok 2013 dosažení ročního čistého příjmu z podnikání, že dosahoval v období před vazbou i po ní, a že z něj lze dospět k závěru o ušlém příjmu ve výši 99 395 Kč. Náklady na dosažení tohoto příjmu z poradenské činnosti označil za takřka nulové. Závěrem navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že uzná žalovanou povinnou uhradit mu částku 2 810 995 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 23. 12. 2016 do zaplacení, příp. aby ho zrušil a věc soudu I. stupně vrátil k dalšímu řízení.
7. Žalovaná podala dne 1. 4. 2020 odvolání do výroků I., III. a IV. rozsudku a toto odvolání vzala podáním ze dne 29. 4. 2020 zpět. |
8. Žalovaná ve svém vyjádření k odvolání žalobce z 9. 6. 2020 navrhla rozsudek soudu I. stupně jako věcně správný potvrdil. Poukázala na to, že obhájci žalobce bylo rozhodnutí o změně právní kvalifikace skutku z 24. 8. 2015, z nějž byl žalobce obviněn, doručeno do datové schránky. Následně policejní orgán dne 17. 9. 2015 vyloučil trestní věc podezření ze spáchání zvláště závažného zločinu zbavení osobní svobody k samostatnému projednání a ohledně tohoto zločinu pak probíhalo prověřování. Rozlišení trestního řízení do dvou fází, jak je provedl soud I. stupně, je tedy namístě. Pokud odvolatel namítl nevhodnost srovnávacích případů, připomněla žalovaná, že to je primárně žalobce, kdo má zvolit přesvědčivé srovnání odškodněné újmy (viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne sp. zn. 30 Cdo 1747/2014). Za přílehlavý pro srovnání považuje žalovaná rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2010, sp. zn. 39 Co 398/2009, v němž

se řešil případ pětiletého trestního stíhání pro zločin vraždy a zadostiučinění bylo přiznáno ve výši 150 000 Kč.

9. Žalobce se k odvolání žalované nevyjádřil.
10. Odvolací soud po zjištění, že odvolání je přípustné, bylo podáno včas osobou k tomu oprávněnou, že splňuje náležitosti uvedené v § 205 odst. 1 o. s. ř., přezkoumal napadený rozsudek a řízení, které jeho vydání předcházelo, a to způsobem vyplývajícím z § 212 o. s. ř. a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř., mimo jiné jej tedy přezkoumal i z důvodů, které nebyly v odvolání uplatněny (§ 212a odst. 1 o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání žalobce je částečně důvodné. Odvolací soud podle § 213 odst. 2 a 4 o. s. ř. zopakoval a doplnil dokazování listinami, prokazujícími doručení záznamu o změně právní kvalifikace Policie ČR, Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu, Služby kriminální policie a vyšetřování, Odboru násilí, ze dne 24. 8. 2015 čj. UOOZ-1928/TČ-2012-290010, na číslech listů 3 782 a násl. trestního spisu Obvodního soudu pro Prahu 3 sp. zn. 4 T 17/2016. Z listin vyplývá, že žalobci i jeho právnímu zástupci JUDr. Ludvíku Ševčíkovi ml. byla písemnost doručena dne 25. 8. 2015. Dále provedl důkaz usnesením Policie ČR, Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu, Služby kriminální policie a vyšetřování, Odboru násilí, ze dne 17. 9. 2015 č. j. UOOZ-1928/TČ-2012-290010, kterým bylo trestní stíhání pro zvlášť závažný zločin zbavení osobní svobody podle § 170 odst. 1,3, písm. ab) trestního zákoníku vyloučeno k samostatnému projednání a dále vedeno jako prověřování. Tato písemnost byla žalobci a jeho právnímu zástupci doručena dne 21. 9. 2015. Týmž dnem je datován návrh na podání obžaloby pro přečin zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění dle ust. § 254 odst. 2 alinea 1 trestního zákona spáchaného ve spolupachatelství dle § 23 trestního zákona s dalšími spoluobviněnými.
11. Výrokem I. odvolací soud nejprve zastavil odvolací řízení o odvolání žalované pro zpětvzetí, k němuž došlo před zahájením jednání před odvolacím soudem podle § 207 odst. 2 věta první o. s. ř. K odvolání žalobce pak uvádí následující.
12. Odvolací soud se ztotožňuje se skutkovými zjištěními, která soud I. stupně čerpal z předmětného trestního spisu Obvodního soudu pro Prahu 3 sp. zn. 4 T 17/2016 a dalších provedených důkazů.
13. Odvolací soud sdílí základní úvahu o tom, že je naplněna skutková podstata odpovědnosti státu za škodu z titulu nezákonného rozhodnutí podle § 7 a násl. OdpŠk, když za toto rozhodnutí je třeba považovat usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 10. 4. 2013. Spornou byla mezi účastníky výše majetkové a nemajetkové újmy.
14. Objektivní prvky trestního stíhání, zejména jeho délka a kvalifikace trestné činnosti a výsledek celého řízení, byl mezi účastníky nesporný až na určení okamžiku, od kterého byl žalobce ohrožen nižší sazbou trestu za přečin zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění dle ust. § 254 odst. 2 trestního zákona. Soud I. stupně vyšel z data rozhodnutí o změně právní kvalifikace (ze záznamu Policie České republiky ÚOOZ SKPV čj. UOOZ-1928/TČ-2012-290010 ze dne 24. 8. 2015, na listině je uvedeno, že byla zaslána „na vědomí“ obhájcům a zástupcům poškozených). Pokud žalobce namítal, že byl ohrožen stejnou trestní sazbou od počátku trestního stíhání až do obžaloby, neboť byl stíhán pro shodný skutek, soud tomuto názoru nepřisvědčil. Z usnesení Policie České republiky ÚOOZ SKPV č. j. UOOZ-1928/TČ-2012-290010 ze dne 17. 9. 2015, plyne, že podezření žalobce ze spáchání zvlášť závažného zločinu zbavení osobní svobody podle § 170 odst. 1, 3, písm. a), b) TZ bylo vyloučeno k samostatnému projednání a věc byla dále vedena pod čj. UOOZ-2174/TČ-2015-290010. Orgán činný v trestním řízení v tomto rozhodnutí ponechal původní definici skutku: „*v době od 12:00 hodin dne 8. 8. 2012 do dosud neustanovené doby, na neznámém místě, pravděpodobně v xxx, xxx, v úmyslu získat majetkový prospěch ve výši nejméně 20 000 000 Kč, JUDr. Michal P. neznámým způsobem zbavil osobní svobody pobřežované Ing. Jiřího V., nar. xxx a Ing. Martinu V.,*

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

nar. xxx, oba bytem xxx, xxx, které převezl na neznámé místo, kde je držel a následně je nezjištěným způsobem usmrtil a jejich těla ukryl“. Toto prošetřování skončilo odložením (usnesení ze dne 29. 12. 2015, č. j. UOOZ-2174/TC-2015-290010), poté co byli pohřešovaní manželé V. nalezeni živi a zdraví v xxx za pomoci německé kanceláře pro koordinace států Evropské unie při pátrání SIRENE a Interpolu v xxx. Trestní stíhání ve druhé fázi pokračovalo pro přečin zkraslování údajů o stavu hospodaření a jmění spáchaný ve spolupachatelství se čtyřmi dalšími spoluobviněnými dle § 23 trestního zákona a skončilo dne 27. 2. 2018 zprošťujícím rozsudkem opírajícím se o ust. § 226 písm. b) trestního řádu (skutek není trestným činem), rozhodnutí nabylo právní moci dne 25. 4. 2018.

15. Odvolací soud na základě takto doplněných důkazů dospěl ke skutkovému závěru shodnému jako soud I. stupně. Pětileté trestní stíhání žalobce mělo dvě fáze – první trvala 2 roky a 4 měsíce, žalobci hrozila trestní sazba od osmi do šestnácti let za zvlášť závažný zločin. Poté, co policejní orgány díky mezinárodní spolupráci zjistily, že pohřešovaní manželé V. žijí v cizině, byl skutek překvalifikován a na konci roku 2015 bylo i podezření ze spáchání skutku omezování osobní svobody odloženo. Druhá fáze trvala 2 roky a osm měsíců, žalobci již hrozila nižší trestní sazba od jednoho roku do pěti let pro hospodářský trestný čin.
16. Soud I. stupně na základě výsledku žalobce, jeho otce a partnerky, listinných důkazů o medializaci trestního případu a dalších důkazů správně dospěl k závěru, že trestní řízení významně zasáhlo do osobnostních práv žalobce.
17. Odvolací soud se ztotožňuje také s právním posouzením nároku žalobce dle příslušných ustanovení ZOdpŠk. Odvolací soud se podrobně zabýval námitkou odvolatele, že jednotlivá rozhodnutí o odškodnění, která soud I. stupně užil ke srovnání s projednávaným případem, pro nejsou odlišné skutkové okolnosti přiléhavé.
18. Odvolací soud při úvaze o přiměřené výši odškodnění využil přehled, uveřejněný Ministerstvem spravedlnosti ČR na webu justice.cz:
19. <https://justice.cz/web/msp/odskodnovani2?clanek=penezni-zadostiucineni-za-ujmu-zpusobenou-trestnim-stihanim> a další rozhodnutí Městského soudu v Praze. Porovnáním trestní sazby a skutků a v jednotlivých případech dospěl k závěru, že nárok žalobce v tomto řízení je srovnatelný s případy odškodnění, o nichž Městský soud v Praze rozhodl v řízení 23 Co 332//2014 (ve výši celkem 100 000 Kč), 23 Co 255/2012 (celkem 100 000 Kč), 39 Co 398/2009 (150 000 Kč), 53 Co 476/2013 (celkem 76 300 Kč), dále Krajský soud v Brně v řízení sp. zn. 59 Co 165/2015 (339 000 Kč) a Krajský soud v Ostravě v řízení sp. zn. 57 Co 1032/2012 (300 000 Kč), přičemž porovnával také výši peněžitého odškodnění poskytnutého za jeden měsíc, které se ve většině uvedených případů pohybovalo v rozmezí 7 000 až 10 000. Nepřiměřená délka řízení se v rozhodnutí o výši odškodnění promítá, ačkoli tento nárok žalobce samostatně neuplatnil. Při srovnání s uvedenými rozhodnutími je přiznané odškodnění vyšší než průměrné, a to z následujících důvodů.
20. V posuzovaném řízení zvyšovala újmu žalobce skutečnost, že se vůbec nedopustil žádného násilného jednání vůči manželům V. (což je mezi případy odškodněných trestních řízení spíše ojedinělé), že jej orgány činné v trestním řízení stíhaly na základě chabých důkazů (anonymní email) pro zvlášť závažný zločin, že trestní stíhání trvalo pět roků, že případ byl medializován a ve zprávách hromadných sdělovacích prostředků byl žalobce identifikovatelný, že u předtím bezúhonného žalobce došlo výraznému zásahu do rodinného a osobního života, že žalobce byl vyzván k vydání, resp. u něj bylo zajištěno velké množství věcí, a to jak listin obchodního charakteru, tak věcí osobních, a řada z nich jich byla žalobci vrácena až po vyhlášení zprošťujícího rozsudku 31. 7. 2017, přičemž žalobce o jejich vydání musel opakovaně žádat.

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

21. Za přijatelnou úvahu odvolací soud považuje také rozdělení trestního stíhání do dvou fází, kdy ve druhém období intenzita zásahu a hrozící trestní sankce pro žalobce značně zeslábla. Z tohoto pohledu je přiznání zvýšeného odškodnění za první fázi a sníženého za druhou fázi, s ohledem na výše zdůrazněné okolnosti případu v celkové výši 250 000 Kč přiměřené. V tomto směru lze odkázat na odůvodnění rozsudku soudu I. stupně. Odvolací soud však nemá za podstatné, že při jeho úvaze o odškodnění hrála roli věta ze zprošťujícího rozsudku, vyneseného Obvodním soudem pro Prahu 2 ze dne 10. 3. 2017, č. j. 4 T 17/2016-4054 totiž, že jednání obžalovaného JUDr. Michala P. a dalšího z obžalovaných „lze z ryze formálního pohledu posoudit jako naplnění skutkové podstaty trestného činu podle ust. § 254 odst. 21 al. první TZ“ (cit. str. 22 rozsudku). Tato věta je vytržena z kontextu. Podle obžaloby se měl žalobce a a další spoluobžalovaný dopustit přečinu tak, že s vědomím toho, že je Ing. V. nezvěstný, zadali u advokáta vypracování podkladu pro odvolání Ing. V. z funkce předsedy představenstva společnosti xxx xxx xxx, antidatovali zápis ze zasedání představenstva této společnosti, ač věděli, že se Ing. V. zasedání neúčastnil a prostřednictvím advokáta navrhli změny ve společnosti k zápisu v Obchodním rejstříku. Rozsáhlým dokazováním soud v trestním řízení zjistil, že k této akci je donutilo jednání Ing. V. a potřeba, aby za společnost xxx xxx xxx měl kdo jednat. Toto jednání obžalovaných bylo nestandardní, když cíle mohl obžalovaný dosáhnout i regulérně, protože pro rozhodnutí představenstva postačila přítomnost dvou jeho členů a přítomnost Ing. V. tedy nebylo nutné předstírat. Za poškozeného soud v citovaném rozsudku označil pouze Obchodní rejstřík, a to za situace, kdy Ing. V. na osudu společnosti xxx xxx xxx nezáleželo. Dále soud na str. 23 rozsudku uvedl, že trestněprávní důsledky jednání lze uplatnit jen v případech společensky škodlivých. V jednání obžalovaných pak žádnou škodlivost neshledal. Zprostil obžalované obžaloby na základě zásady in dubio pro reo – nebylo totiž prokázáno, že uvedený skutek je trestným činem. Na žalobce je nutno pohlížet jako nevinného, který byl zproštěn dle ust. § 226 písm. b) trestního řádu.
22. Výši náhrady poskytnuté za vazební stíhání soud I. stupně přiléhavě odůvodnil a vyčíslil ji za pomoci ustálené judikatury v obvyklém rozmezí částkou 38 400 Kč. Tuto částku odvolací soud shledává adekvátní všem okolnostem případu, když denní sazby, z nichž soud I. stupně vyšel, se pohybují okolo poloviny judikatorního rámce 500 – 1 500 Kč za každý den trvání vazby.
23. Co se týče náhrady ušlého zisku za dobu vazby, poskytl soud I. stupně žalobci výstižné poučení dle ust. § 118a odst. 1 a 3. o. s. ř. o nutnosti unést břemeno tvrzení a břemeno dokazování a o následku neunesení těchto břemen. Odvolací soud přisvědčuje názoru, že samotné daňové přiznání neprokazuje, že vznik škody v podobě ušlého zisku a jeho výši, neboť neposkytuje úplný obraz o podnikatelské činnosti poškozeného, z údajů v něm uvedených nelze bez dalšího dovozovat, že stejných hospodářských výsledků bude dosahovat i v letech následujících. Žalobce nedoložil např. uzavřené smlouvy či zakázky, které nemohl v důsledku nezákonného rozhodnutí, za které žalovaný odpovídá, realizovat. (srovnej Vojtek. P., Bičák, V., Odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci. Komentář, 4. vydání, Praha 2017, s. 229, 268-269).
24. Odvolací soud tak uzavírá, že právní posouzení věci tak, jak jej soud I. stupně učinil, je správné, odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř. naplněn není. Soud I. stupně nepochybil ani v obou nákladových výrocích, když o nákladech řízení rozhodl správně podle § 142 odst. 2 o. s. ř. a výrok o nákladech řízení státu je správně odůvodněn § 148 odst. 1 o. s. ř. S ohledem na výše uvedené dospěl odvolací soud k závěru, že soud I. stupně rozhodl o poskytnutí přiměřeného odškodnění, a proto rozsudek ve výrocích I., III. a IV. jako věcně správný podle § 219 o. s. ř. potvrdil (výrok II).
25. Výrokem III. odvolací soud rozhodl odvolací soud o nákladech odvolacího řízení podle § 142 odst. 1 o. s. ř. a § 146 odst. 2 věta první o. s. ř. ve spojení s ust. § 224 odst. 1 o. s. ř. Žalobce nebyl

v odvolacím řízení úspěšný, žalovaná zavinila, že odvolací řízení o jejím odvolání muselo být zastaveno, proto si každý z účastníků ponese náklady odvolacího řízení ze svého.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v I. stupni, a to za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř.

Praha 26. srpna 2020

Mgr. René Fischer, v. r.
předseda senátu